

had plaats genomen, had hij verwacht te zullen vernemen, dat Amaida niet zou vertoond worden, maar toen het scherm opging en dus zijn vermoeden niet werd bewaarheid, toen greep een angstig voorgevoel hem aan. Zou Judith het toch hebben gewaagd het huis te verlaten? Hij wilde zekerheid en besloot den directeur te spreken te krijgen. Maar zijn vrouw weerhield hem. Dan moest hij maar wachten tot het tweede bedrijf, dan kon hij stellig weten of die „zieke tooneelspeelster” er toch was. En dokter wachtte. Maar toen hij haar zag optreden, kon hij zich niet langer weerhouden. Hij verliet de loge, maar kon het niet verder brengen dan tot den corridor. Hier moest hij blijven staan. En geen wonder. De nieuwe jonge actrice zong zóó heerlijk schoon, zóó betooverend, dat zelfs dokter er door bezielde werd. Eerst toen het applaus losbarstte en een kreet „Judith” achter hem weerklonk, toen dacht hij er aan wat zijn plan was geweest.

Die kreet bracht een geheele opschudding teweeg, zoowel onder de toeschouwers als op het tooneel. Dokter boog zich over den bezwijmden ouden man heen en met behulp van eenige andere heeren werd Jozef naar den foyer gebracht. Inmiddels had een tooneelknecht een dokter gezocht en gevonden. Een der actrices, dezelfde, die daareven zoo uitbundig was toegejuicht, was door een duizeling overvallen en lag buiten kennis.

De directeur was alsnu verplicht het publiek mee te deelen, dat de opvoering niet kon doorgaan, omdat de nieuwe actrice plotseling zeer ongesteld was geworden, wat met andere woorden beteekende: je kunt naar huis gaan. Echter voegde hij er aan toe, dat, als de jonge zoozeer toegejuichte zangeres hersteld was, Amaida zou gegeven worden. Toch kon die laatste bepaling niet beletten, dat het publiek onder luid gemor den schouwburg verliet.

Een paar uur later had er in het ons bekende bovenkamertje een droevig tooneel plaats. Tengevolge van de plotselinge overgang van het warme bed in de vochtige koude avondlucht en ook van de inspanning, die de zieke van zich had gevergd, was de ziekte van Judith op een onrustbarende wijze toegenomen. Dokter Hartman verliet geen oogenblik het bed en vreesde het ergste. De oude Jozef zat versuft aan de tafel en staarde onafgebroken naar een punt, dat hij niet zag.

Een lichte beweging in het ziekbed deed Hartman snel opzien.

„Grootvader!” klonk het met zachte stem.

De oude man richtte zich op, en trad op het bed toe.

„Wat is er, lief kind!”

„Ik ga sterven, grootvader.”

„Sterven!” gilte de oude, „sterven! O, God!”

„Stil, grootvader, luister. Ik ben u ongehoorzaam geweest. Och, vergeef het mij.”

„Kind! Jij sterven! Judith! Judith?”

„Vergeef mij grootvader.”

„Ik heb je niets te vergeven, kind,” en de oude greep hare hand.

„Och, grootvader, kus mij nogeens, zooals je het uw kleine Ju deed.”

De oude boog zich over haar heen, en terwijl hem de tranen langs de gerimpelde wangen vloeiden, kustte hij haar, overal.